Lars Poulsen

FARFAR FORTÆLLER

FARFAR FORTÆLLER 3

Lars Poulsen

Forlaget Farfar

2026

Farfars historier

Gregers Trold.....7
Ulf Madskæg.....17
Manden der blev helt vildt lille.....27
Chokoladeblomsten.....37
Købmand Træls.....47
En kop tis.....57
Kasper og finde-vej-stokken.....65
Julle.....75
Drengen der cyklede om til vikingetiden.....85
Tre små lam og en prutteko.....95

1

Gregers Trold

Der var engang en trold. Han hed Gregers. Han var hverken en skovtrold eller en bjergtrold, som alle jo ved er de mest almindelige. Nej, Gregers var en helt særlig slags trold. En køkkenhavetrold. De er meget sjældne, og meget svære at få øje på. Man kan kende dem på, at de er helt orange, og har meget grønt hår. Og når der kommer mennesker ud i køkkenhaven, graver de lynhurtigt et hul, og hopper ned i det. Og så er det virkelig svært at se forskel på en køkkenhavetrold og en gulerod.

Gregers Trold var altså sådan en køkkenhavetrold, og derfor boede han i en køkkenhave. Det var Oda og Thorvalds køkkenhave han boede i, og de dyrkede mest kål. De dyrkede hverken

gulerødder eller ærter eller radiser, eller noget af alt det andet lækre man kan gå og spise af. Kun kål. Blomkål og rosenkål og hvidkål og grønkål og rødkål. Heldigvis for Gregers er køkken-havetrolde ret vilde med kål, så det gjorde ham ikke noget, og hver dag fik han blomkål til morgenmad, og hvidkål til frokost og rødkål til aftensmad. Når han skulle have sin eftermiddags-kaffe, fik han altid et stykke grønkål med glasur, og til aftenkaffen lå der tre små rosenkål med jordbærsyltetøj på hans tallerken.

Og det lyder jo alt sammen rigtig fint. Og det var det for så vidt også. Men der er bare det ved kål, at det giver frygtelig meget luft i maven. Og luft i maven ender som regel med en prut. Og meget luft i maven ender som regel med mange prutter.

Derfor vidste Oda og Thorvald godt, at der boede en køkkenhave-trold i deres køkkenhave. Gregers havde jo lidt svært ved at gemme sig, når han hele tiden gik og pruttede. PRUT, sagde det hver gang han tog et skridt. Og når han hørte at Oda eller Thorvald nærmede sig, og han skulle skynde sig at finde et godt gemmested så de ikke opdagede ham, så løb han alt hvad han kunne.

PRUT!
PRUT!
PRUT!
PRUT!

Selv om Gregers ikke var større end en gulerod, så lød det kæmpehøjt hver gang han pruttede. Og så stank det helt forfærdeligt, og det var både godt og skidt. Det var godt fordi alt ukrudt i Oda og Thorvalds køkkenhave visnede, næsten inden det nåede at komme op af jorden. Hver gang en mælkebøtte stak hovedet op af jorden, trak den det hurtigt til sig igen.

"Næ-men-fy-for-katten-da-også!" sagde mælkebøtten. "Der stinker da helt vildt deroppe over jorden. Jeg tror da bare lige, at jeg vokser nedad igen." Og så gjorde den det.

Og når Oda eller Thorvald kom ud i køkkenhaven, havde de altid deres pruttemasker på. Det tog sådan lige toppen af stanken, så det var nogenlunde til at holde ud at gå i køkkenhaven og arbejde.

Inde hos Oda og Thorvalds nabo, var det ikke meget bedre. Deres nabo hed Sofus, og han elskede bønner lige så meget som Oda og Thorvald elskede kål. Derfor var hans køkkenhave fuld af bønner af alle mulige slags. Der var grønne bønner, og hvide bønner, og aftenbønner og kaffebønner. Der var også pralbønner og springbønner og hestebønner, og en hel del jeg ikke ved hvad hedder.

Der boede ikke nogen trold i Sofus' køkkenhave. Til gengæld boede der et pindsvin. Det var Poul Pindsvin der boede der, og han var lige så vild med bønner som Gregers Trold var med kål.

Heldigvis pruttede Poul Pindsvin ikke af at spise bønner, så luften var ligesom renere inde hos Sofus. Til gengæld fik alle de mange bønner Poul Pindsvin til at gå i søvne.

Ved du hvad det er at gå i søvne?

Det er sådan noget nogen mennesker – og åbenbart også pindsvin – gør når de sover. Så står de ud af sengen og går rundt og laver alt muligt mærkeligt. Uden at vide at de laver alt muligt mærkeligt. De sover nemlig mens de gør det.

Jeg har aldrig prøvet at gå i søvne, men måske har du, eller nogen du kender, prøvet det.

Jeg kan for eksempel huske, at da jeg var barn, gik min lillebror sommetider i søvne. Det var lidt et problem, for nogle gange gik han ind i et klædeskab og troede at han var ude på toilettet, og så tissede han i skabet.

Nå, men det var Poul Pindsvin vi kom fra. Han gik i søvne, fordi han spiste mange bønner. Det er sådan noget pindsvin gør. Mennesker kan spise alle de bønner de gider, uden at komme til at gå i søvne af det. Men ikke pindsvin.

Nogle gange forvildede Poul Pindsvin sig over i Oda og Thorvalds køkkenhave om natten. Uden at vide det, fordi han jo sov.

Gregers Trold vidste ikke at Poul Pindsvin gik i søvne, for han lå selv og sov, og opdagede ikke noget. Men nogle gange slog Gregers Trold en kæmpe prut i søvne, og så kan det nok være at Poul Pindsvin vågnede.

"HJÆÆÆLP!!" råbte Poul Pindsvin når han vågnede. "Der var nogen der skød med en kæmpestor kanon." Og så tjekkede han lige om han var blevet ramt, eller skudt midt over eller noget. Og det var han selvfølgelig ikke, for man kan jo ikke blive skudt af en prut.

"Hold da op," sagde Poul Pindsvin da han en aften var vågnet ved et af Gregers Trolds pruttebrag. "Det var da helt forfærdeligt som her stinker." Og så løb han alt hvad han kunne, for at komme hjem under dynen og sove videre.

Og sådan gik den ene dag efter den anden. Gregers Trold spiste kål og pruttede, og Poul Pindsvin spiste bønner og gik i søvne. Lige indtil den dag hvor Sofus, ham der havde køkkenhaven med bønner, fyldte en kurv med bønner og gik over til Thorvald og Oda med dem. Sofus havde for så vidt ikke noget imod kål, men han syntes det var synd for Thorvald og Oda, at de kun spiste kål. Han tænkte slet ikke på at han selv kun spiste bønner, hvilket jo er lige så underligt. Men sådan er der så meget.

"Goddag," sagde Sofus da han havde banket på og Oda havde lukket op. "Ja, jeg har jo så lidt bønner med, hvis det var noget."

”Nej hvor er det pænt af dig,” sagde Oda, og inviterede Sofus ind på kaffe. ”Thorvald,” kaldte Oda, ”kom og se hvad Sofus er kommet med.”

”Dav Sofus,” sagde Thorvald da han kom ud i køkkenet til dem. ”Det var da hyggeligt, at du sådan lige kom på besøg.”

”Ja, jeg tænkte at det vist var på tide at jeg lige kiggede ind,” sagde Sofus.

”Jamen det var det da,” sagde Thorvald. ”Det var det da.”

”Jeg kan slet ikke huske hvornår du sidst besøgte os,” sagde Oda.

”Det har jeg aldrig gjort,” sagde Sofus. ”Det her er første gang.”

”Nå, så er det nok derfor,” sagde Oda, og satte kaffe og blomkålssmåkager frem.

”Jeg tog lige nogle bønner med,” sagde Sofus, og rakte kurven til Thorvald.

”Det var vel nok pænt af dig,” sagde Thorvald, og tog imod kurven. ”Mange tak.” Han nænnede ikke at fortælle Sofus, at hverken han eller Oda kunne lide bønner. Så i stedet sagde han, ”Det er godt nok nogle tunge bønner du dyrker derovre hos dig.”

”Tunge?” sagde Sofus. ”Hvad mener du med det?”

”Ja, altså, at kurven er tungere end man skulle tro, når der kun er bønner i,” sagde Thorvald.

”Det er bare dig der er blevet gammel og slap,” sagde Oda. ”Men sæt nu den kurv fra dig, for nu er der kaffe.”

Og så satte Thorvald kurven fra sig, og han og Sofus og Oda satte sig ved køkkenbordet og fik kaffe. Både Thorvald og Oda

syntes at det var hyggeligt at deres nabo sådan kom på besøg for første gang. Men han havde også kun boet inde ved siden af i 14 år, og det kan jo godt tage lidt tid sådan at komme på plads når man flytter ind i et nyt hus.

Sofus syntes også det var hyggeligt at besøge sine naboer for første gang. Han syntes at de der blomkålssmåkager var knap så hyggelige. For Sofus kunne bedst lide småkager der smagte af småkager, og ikke af blomkål. Og hvis der absolut skulle noget i, så kunne de da i det mindste have puttet nogle bønner i. Det ved man da hvad er. Men hyggeligt, det var det nu.

"Hov," sagde Oda pludselig, og stirrede på kurven med bønner der stod ovre på køkkenbordet. "Nej hvor sjovt," fortsatte hun, og spurgte Sofus hvad slags bønner det var han havde med.

"Åh, det er bare sådan lidt forskelligt," sagde Sofus. "Lidt af hvert, kan man vel sige."

"Er der nogen af dem der kan gå?" spurgte Oda.

"Gå?" sagde Sofus forvirret. "Nej, det tror jeg ikke. Altså der er lidt springbønner, men de går ingen steder. De hopper."

"Nå, men det er bare fordi at bønnerne er på vej hen over køkkenbordet," sagde Oda og pegede.

"Arh, mon dog," grinede Sofus, og vendte sig om, og fik øje på bønnerne der var på vej hen til håndvasken. "Hvad i alverden?"

"Ja, det var lige det jeg tænkte," sagde Oda, "Hvad i alverden, tænkte jeg så."

"Men …" sagde Sofus. "Det …"

”Ja, det var lige det jeg også tænkte,” sagde Oda, ”Men … det … tænkte jeg så.”

Så rejste Sofus sig, og gik over til køkkenbordet, hvor bønnerne kom traskende. Da han havde gloet lidt på de vandrende bønner, tog han fat i dem, for at finde ud af hvordan i alverden de bar sig ad med at gå. Endda helt uden ben.

”AV!” råbte Sofus, og smed bønnerne fra sig, så de trillede ned i vasken. ”De stikker!”

”Det er måske tidselbønner?” spurgte Thorvald.

”Tidebønner?” sagde Sofus. ”Hvad er det for noget?”

”Nej, ikke tidebønner. TIDSELbønner,” sagde Thorvald. ”Fordi tidsler stikker.”

”Det ved jeg med sikkerhed at det ikke er. Der findes nemlig ikke tidselbønner,” forklarede Sofus.

”Nå, men uanset hvad det er for nogle bønner,” sagde Oda, ”så tror jeg lige at jeg vil skylle dem, nu de alligevel ligger nede i vasken.”

Derfor åbnede Oda for vandhanen, og spulede bønnerne godt og grundigt rene.

”Næ, men se nu bare der,” sagde Oda, da hun havde vasket bønnerne. ”Et pindsvin!”

”Hvor?” spurgte Thorvald, og løftede benene for ikke at komme til at træde på det med sine strømpefødder.

”Her,” sagde Oda og pegede ned i håndvasken. ”Alle bønnerne sad fast i pindsvinets pigge, så det var slet ikke bønnerne der var ude at spadsere, det var pindsvinet.” Og så aede hun pindsvinet på ryggen. Og det var måske ikke det smarteste hun havde gjort den dag, men hun syntes at det lille dyr så så sødt ud.

”Jeg tror jeg sætter det udenfor,” sagde Thorvald. Så tog han et par arbejdshandsker på, for ikke at blive stukket alt for meget, og satte Poul Pindsvin udenfor – for det var nemlig ham der var kommet med over til Oda og Thorvald. Han var faldet i søvn i Sofus’ kurv tidligere, og det havde Sofus ikke opdaget, så han havde bare læsset bønner ned i hovedet på Poul Pindsvin.

”Hold da op,” mumlede Poul Pindsvin for sig selv, da han var kommet udenfor. ”Gad vide om det er det de kloge kalder en traumatisk oplevelse, sådan at falde i søvn og så vågne på et fremmed køkkenbord, dækket af bønner.”

”Hej Poul Pind,” råbte Gregers Trold, der kom forbi i det samme.

”Svin,” råbte Poul.

”Hvad?” sagde Gregers Trold, noget fornærmet.

”PindSVIN,” sagde Poul Pindsvin. ”Poul PindSVIN.”

”Nåeh, på den måde,” sagde Gregers Trold, og var mere rolig. ”Jeg troede lige …” og så så han nærmere på Poul Pindsvin, og sagde, ”Jeg troede slet ikke du kunne gå når du var vågen. Jeg

troede at pindsvin kun kunne gå når de sov. Poul søvngængersvin."

"Ha, ha, meget morsomt," sagde Poul Pindsvin. "Gregers fisetrold."

Og både søvngængersvinet og fisetrolden kom sådan til at grine ad de nye øgenavne, at de rullede rundt på jorden da Sofus kom ud for at gå over til sig selv. Han stoppede op og gloede på pindsvinet og den lille gulerod der trillede rundt på jorden. Han vidste nemlig ikke hvordan køkkenhavetrolde så ud, så han troede at Gregers var en gulerod.

"Pffft," sagde han så. "Der kan man se hvor galt det går, når man spiser for meget kål."

Tak til min ven Saga My.
Det var din sjove idé der blev til historien om Gregers Trold.